
Szakmai fórum Egerben

Az MKE Heves Megyei Szervezete és a Bródy Sándor Megyei Könyvtár 1993. november 4-én szakmai fórumot rendezett, amelyre meghívta nemcsak a Heves megyei szervezet tagjait, hanem a megyei könyvtár-igazgatókat is.

*

A szakmai fórum témája a központi szolgáltatások szerepe volt a helyi könyvtárak gyakorlatában. A meghívott előadók: *Poprády Géza*, az OSZK megbízott főigazgatója, *Horváth Tibor*, az MKE elnöke, *Gulácsyné Pápai Erika*, az Országos Mézőgazdasági Könyvtár igazgatója, *Kiss Jenő*, az FSZEK főigazgatója. Az OMIKK-ot *Bana Zsuzsa* osztályvezető-helyettes és *Maurer Péter* osztályvezető képviselte.

Az előadók 25-30 percet kaptak arra, hogy az általuk képviselt könyvtár fontosabb központi szolgáltatásairól beszámoljanak a fórum résztvevőinek. Az előadások rövidege ellenére sem maradt azonban idő arra, hogy a jelenlévők kifejtessék nézeteiket, vitatkozhassanak, megtegyék javaslataikat, hangot adhassanak kívánalmáiknak. A rendezőség és a szervezőbizottság arra kérte a résztvevőket, hogy a könyvtári szaksajtót – többek közt a *Könyv*, *Könyvtár*, *Könyvtárost* – felhasználva fejtsék ki észrevételeiket, tegyék meg javaslataikat, adjanak hangot kívánásaiknak.

Összefoglalójában *Orosz Bertalan*

né, a megyei könyvtár igazgatója – élve helyzeti előnyével – két kívánságot ott helyben megfogalmazott. Mindkettő az OSZK-val kapcsolatban. Az egyik a KMK *Könyvtárak Címjegyzékére* vonatkozott. Elismerve e kiadvány számos pozitívumát, azt javasolta, hogy adjon számot e címjegyzék a különböző könyvtárak által nyújtott szolgáltatásokról, különösen azokról, amelyek más könyvtárak által is igénybe vehetők. (Megjegyzendő, hogy a KMK már dolgozik ebben az irányban, jövőre ez az adattár a kívánt információkkal is szolgálni fog.) A másik kívánság az OSZK tájékoztatási osztályát érintette. Tekintettel arra, hogy az OSZK méretei hatalmasak, szolgáltatásai rendkívül sokrétűek, kívánatos lenne, ha az OSZK-hoz fordulóknak rendelkezésre állna néhány konkrét név, olyanoké, akik egy-egy kérdésre személyesen válaszolnának, ne lenne szükség arra, hogy névtelenül, általában intéztessenek kérdések az OSZK-hoz. Ez utóbbi ugyanis általában kevésbé hatékonyak bizonyul. Az OSZK természetesen kész megvizsgálni a kérdést, felméri, hogyan tudna ennek az igénynek eleget tenni.

*

A fórum hivatalos részén túl, kötetlen beszélgetések során felmerül, hogy célszerű lenne a jövőben hasonló fórumokat szervezni.

Poprády Géza

„Üzenet egykori iskolámba”

Bevallom, már akkor érettségi találkozos hangulat vett erőt rajtam, amikor kézhez kaptam Nagy Attila barátságos meghívóját az OSZK KMK olvasáskutatói részlege 25 éves fennállásának megünneplésére. Vajon milyen lesz a találkozás az egykori „osztálytársakkal” és „tanárokkal”? Igen, ez a talán ide nem illő terminológia fejezi ki, hogy számomra mit jelentett és jelent ma is az az osztály. Az volt az én „élet-iskolám”, az ott megszerzett tudás, szemlélet, emberi-szakmai attitűd határozza meg ma is – akarva akaratlan – a ténykedésemet.

A találkozó napján, október 29-én névsorolvasást ugyan nem tartottunk, de majdnem hiánytalanul összegyűltünk, akik a 25 év alatt hosszabb-rövidebb ideig az osztály munkatársai voltunk: Arnóth Károly, Bartos Éva, Biegelbauer Pál, Gereben Ferenc, Gerő Vera, Havas Katalin, Heit Gábor, Kamarás István, Katsányi Sándor, Könyves-Tóth Lilla, Lőrincz Judit, Nagy Attila, Vidra Szabó Ferenc, illetve mindenkori segítőkink: Bertalan Béla, Buza Ágnes, Gulyás Gabriella, Jordán Katalin, Horváth Natasa, Lados Andrea, Sándor Éva, Somorjai Ildikó, Szabó Zsuzsa, Tatár Sándor. Jubileumi találkozónkat Papp István is megtisztelte jelenlétével.

Kicsit ünnepélyesen, kicsit megilletődötten, kicsit aggodalommal vártunk lehet-e folytatni a kapcsolatokat olyan módon, ahogy abbamaradtak, vagy bennünket is utolér a manapság eluralkodott politikai megosztottság átka... A meghívó előre ajánlott néhány beszélgetés-témát, mint például a hajdani megalkulás előzményei, körülményei vagy a megpróbáltatásokkal teli 1979–85 közötti időszak, és persze, a jövő. Hogy mindjárt előre szaladjak az eseményekben, elárulom, hogy a nagyon kellemes „békebeli” hangulatban eltöltött néhány óra inkább a múlt körül forgott. Talán arra volt szükségünk, hogy erőt, hitet merítsünk a zavartalan évek emlékeiből, meg hogy egyszer már kibeszéljük magunkból a traumát, a megzavart évek történetét is? Vagy csak kerülni akartuk a jelent, s még inkább a jövő nyugtalanító kérdéseit? Ezek mind lehetséges magyarázatok, de az igazsághoz az is hozzátartozik, hogy a jelenlévő, körülbelül 20 emberből mintegy 15-nek már több éve megszakadt a kapcsolata az osztállyal, tehát azt az időszakot próbáltuk a középpontba állítani, melyről legtöbbszörnek voltak közös emlékei, élményei.

„Óh, ifjúi, szent megjőzanodás, / Komoly, nagy fény, hős férfiú-szerep, /
Emléketek ma is milyen csodás.”

Nos, az emlékekről. Nem vállalkozhatom a hú krónikás szerepére, hiszen jómagam a negyedszázadnyi korszak első és harmadik harmadát nem töltöttem az osztály kötelékében. Legendákat ismerek a hősi korszakról, melyeket tökéletesen hitelesít számomra az ott töltött, megtapasztalt időszak. Legendája van ma már az akkori KMK egészének, nem csak az olvasáskutatásnak. A polgári demokrácia szigete volt, külső társadalmi környezetéhez képest légkörében,

gondolkodásmódjában, mentalitásában, szabadelvűségében, nyitottságában, rugalmasságában, toleranciájában messze megelőzve korát. Ebben az intézményben kezdte meg szárnypróbálgatásait, majd erősödött meg a mindig csupán néhány fős olvasáskutatói részleg, a KMK szerves részeként. A külső munkatársak első rétegét a „belső külsők”, azaz a KMK-s kollégák jelentették. Amit ők helyeseltek, vállaltak, azt általában a szakma is elfogadta, a hiányos, hibás, téves elképzelésekre, tervekre ők figyelmeztettek először, s ugyanakkor jelzéseket és visszajelzéseket is hoztak az ország könyvtáraiból. Erre a „védőburokra” rétegződött a további munkatársi gárda: a kérdezőbiztosok, a kódolók, egyszóval a bedolgozók köre, majd a közvetve vagy közvetlenül kutatótársakká váló könyvtáros kollégák köre az ország minden részéből, továbbá a munkatársakká váló barátok, a barátokká váló munkatársak, a szövetségessé váló szakmabeliek és szakmán kívüliek köre. Így, azt hiszem, csak így lehetett ezt a munkát elkezdni és a maroknyi csapattal el is végezni.

„Hős harc az Élet és megéli szép, / Ha hozzáedzik tüzes szív-kohók /
Ifju vitézlk lengeteg szívét.”

Az első tíz évet (1968–78) szakmai szempontból, azt hiszem, a hatalmas lendületű mindent-pótolni-akarás jellemezte. Óriási dolog volt, hogy zöld utat kapott egy ilyen „gyanús”, a művészetszociológia, művészetpszichológia, érték-, életmód-, szabadidőkutatás határmezsgyéin lavírozó „valami”, amit először igénykutatás, majd később olvasáskutatás névvel illettek.

Csupa-csupa fehér folt, járatlan utak – *mindent* lehetett és kellett kutatni, hiszen az olvasási kultúra tényleges és lényeges ismérveit homály fedte. A nagy, országos reprezentatív vizsgálatok mellett, egyidejűleg nagyító alá kerültek az egyes rétegek olvasási szokásai, különös figyelemmel a gyerekek, a fiatalok olvasására. Vizsgálni kellett az olvasás megkülönböztetetten fontos intézményeit, a társadalomban betöltött szerepét, másfelől a társadalom tudatában visszatükröződő könyvtárképet. S természetesen a könyvtárost mint értékközvetítőt, mint olvasáspedagógust; a könyvtárosságot mint pályát, pszichológiai és szociológiai aspektusból egyaránt. Aztán ott volt hatalmas, komplex témacsoportként maga az ízlés: általában és rétegenként, változtathatóan és változtathatatlanul... Tovább mélyült a vizsgálódások köre az irodalom hatása irányába, következtek a befogadásvizsgálatok, a „Makrától” Bulgakovig, az „Egri csillagok”-tól Örkenyig. Olvasók és kutatók a labirintusban...

*

S mindezeket a kutatás és a gyakorlat szoros kapcsolatában: kölcsönösen indukált témák, közös kísérletek a könyvtárakkal, iskolákkal; közvetlen tájékoztatás a kutatási tervekről, majd eredményekről. Beszélgetések, előadások, előadássorozatok az ország minden részében, s az országon túl is még; olvasótáborok elméletben és gyakorlatban; valamint aktív szervezőmunka és részvétel a szakmai szervezetekben. Egy lélegzetre talán el sem lehetne mondani ezt, a csupán ízelítőnek szánt összeállítást. Minderre volt energia, volt „jókedv és buzgalom”, – mert: igény is volt rá a szakma részéről.

„De elcsitult a jókedv-förgeteg / S helyére ült a döbönt némaság.”

Nosztagia mindez? Az elveszett Éden? Saját fiatalokunk, kirobbanó tennia-
karásunk, mindent-akarásunk tovatűnő emlékének dédelgetése? Bizonyára az
is. De bizonyára nem véletlen, hogy akkor, valamennyien így éltük ezt meg, s
mai fejjel is – a találkozó tanúsága szerint – így értékeljük az olvasáskutatási
osztály történetének első szakaszát. Hogyan folytatódott? Hogyan lehetett ezt
folytatni? A 80-as évek elejére felnőtt éveibe lépett az osztály. Elmúlt az ifjúkor
eufóriája, az érett felnőtt kor higgadt munkálkodásának éveit következtek el. Az
extenzív felváltotta az intenzív műhelymunkák korszaka. Megkezdődtek a nagy
összegző munkák, mint például az „Olvasásismeret” c. szöveggyűjtemény,
egyetemi, főiskolai tankönyv, olvasásszociológiai, olvasáslélektani, olvasáspeda-
gógiai tudásunk akkori szintézise. A „felnőtté válást” nemcsak a biológiai érés,
az idő múlása hozta magával. Megváltoztak a körülmények is. Az ifjúkorból
való kinövést kísérte a fentebb már említett KMK-s védőburok megglazulása is.
Mindannyian tudjuk, hogy a 80-as évek elején nehéz időket élt át az osztály, az
egész intézménnyel együtt, melynek része volt. Megzavarták mágneses erőterét,
s a részecskék nehezen rendeződtek el újra – vissza nem is, inkább *át*. Valame-
lyik nem is találta a helyét az új erővonalak között, valamelyek pedíg egymásba-
kapaszkodtak – amíg csak lehetett –, hogy megmaradjanak. Végül minden
megmaradt, mégis minden más lett. 1985-ben a Múzeum utcából a Várba való
költözés során a szoros egymásmellettségben élő KMK-s osztályok szétszóród-
tak a gyönyörű, hatalmas palotában. Megszűnt a „szakmai testközelség”. A
védőburok végleg elpattant.

„Tápláld tovább bennem az erőt / Szeretni az embert és küzdeni.”

A szakma már akkor is el volt foglalva a maga bajaival, nem ért rá a KMK
belső gondjaival foglalkozni. Érthető, hiszen azóta is, folyamatosan nehezednek
a könyvtárak létfeltételei. Persze, ugyanígy, ezzel párhuzamosan sokasodtak a
kutatást nehezítő tényezők is. Meg kellett küzdeni azért, hogy folytatható
legyen a munka, mert folytatni kellett mindenképpen, a helyzethez, a körülmé-
nyekhez alkalmazkodva. Az olvasáskutatásból olvasószolgálat lett. Ha játsszani
akarnánk a szavakkal, azt mondhatnánk, hogy csupán egy szóösszetétel tagjai-
nak sorrendje cserélődött fel: korábban „kutatás-szolgálat” volt, most „szolga-
lat-kutatás” lett az osztály programja. Nyilvánvalóan nem egyszerűen a neve
változott meg: a *szolgálat* vált hangsúlyosabbá. Ez már nem a látványos eredmé-
nyek korszaka, hanem a szívósan megküzdött kis győzelmeké: segíteni a határo-
kon túli magyarok olvasási kultúrájának feltárását; szakmai-emberi segítséget
adni a könyvtáraknak, könyvtárosoknak a szociális funkció gyakorlásához; (pl.
a Biblioterápiás olvasókönyv) a lehetetlent próbálva megkísérelni meghatározni
a könyvtárak tényleges szerepét a megváltozott és állandóan változó társadalmi
körülmények közepette; makacs következetességgel vállalni az ismeretátadást a

könyvtárosképzés minden szintjén (elkészült például az olvasással kapcsolatos ismereteink újabb szintézise, az Olvasás és társadalom c. kötet). Azaz, a képlet így néz ki: szűkülő kutatási lehetőségek és növekvő jelentőségű közvetítő, szervező, publikációs, oktató tevékenység. Programnak ez sem kevés, s feltételezem, hogy nagy szakmai önfegyessel és realitáserzéssel végiggondolt számvetés után történt meg a vállalása.

Így egészíti ki egymást a két, eltérő korszak koncepciója, így teljesezhet ki a szakmai arculat. Hiszen sok mindent tudunk már: előttünk áll nagyjából az ország olvasási térképe, magaslataival és mélységeivel, pusztáival és mocsaraival, előbukkanó forrásaival – térkép mellé most „túravezetők” kellene. Tudjuk már, hogy család, iskola, könyvtár együttgondolkodása, együttműködése nélkül nem lesz olvasási kultúrája a felnövekvő nemzedéknek – valakinek egybe kell fűznie a kinyújtott kezeket. Tudjuk már a kulturális tradíciók, az értékrend és az olvasási szokások összefüggéseit – valakinek meg kell mutatnia az égboltot a sarkcsillagot a nehezen tájékozódóknak, a bátorítani, biztatni a jó irányba haladókat – laikusokat és szakmabelieket egyaránt.

Sok erőt kívánok az elkövetkezendő 25 évhez!

Bartos Éva

Könyvtári napok Lahtiban

Beszámoló a finn könyvtárosok 35. vándorgyűléséről

A Verseggy Ferenc Megyei Könyvtár két munkatársa ez év májusában meghívót kapott Finnországba Szolnok testvérvárosából, Riihimäki-ből. A meghívást az ottani városi könyvtár munkatársainak kitartó meggyőző munkája révén támogatta Riihimäki város (kb. 25 000 lakosú város Helsinkitől 60 km-re) önkormányzati testülete, a finn könyvtárosok egyesülete, s részvételünket szorgalmazta az egyik neves hazai könyvterjesztő vállalat is, mellyel a riihimäki városi könyvtár hosszú ideje tart fenn jó kapcsolatot.

[E cég egyik vezető munkatársa egy alkalommal vendégül is látott bennünket, s beavatott egyrészt a finn könyvterjesztő gyakorlat rejtelmeibe, másrészt saját vállalatának (Kirjastopalvelu Oy) tevékenységébe, működésébe s megismerhettük eredményeiket.]

A finn könyvtárosok egyesülete (Suomen Kirjastoseura) kétévenként rendezi meg vándorgyűlését, a mostani a 35. szakmai összejövetel volt. (Az első találkozót 1882-ben Turkuban tartották. E város volt a XIX. század elejéig az ország fővárosa.)

A rendezvények Lahti immáron harmadik alkalommal adott otthont. Ebben az évben június 1–3. között, a „zöld télben” került megrendezésre az országos könyvtárostalálkozó. Összevetve a hasonló magyar rendezvényekkel, igazából egy jelentős különbséget tapasztalhattunk: nemcsak a kötetlen együttlétek – kirándulások, közös vacsorák – voltak jó hangulatúak, öneledtek, hanem a szűkebb értelemben vett szakmai programok is fesztelen, jókedvű találkozóká alakultak mind a hallgatóság, mind az előadók részéről. (Vajon miért mondják mégis az északi népekről, hogy barátságtalanok, visszahúzódoak, zárkóztak?)

Az erre a rendezvényre kibocsátott programfüzet beköszöntőjében a vándorgyűlés egyik fő szervezője *Ritva Piispanen* Lahti képviselőjében ezt írta: „Utóljára 1961-ben rendezett Lahti vándorgyűlést. Azóta megváltozott a világ, megváltoztak a könyvtárak s változtak a vándorgyűlések is”. Különösen igaz ez akkor, ha azt is tudjuk, hogy Lahti 1990. decemberében új, modern könyvtár-épülettel gazdagodott. A vándorgyűlés azonban nemcsak a csodaszép új épület miatt talált méltó otthonra ebben a városban: a mi megyei könyvtárunkhoz hasonló feladatokat is ellátó városi és megyei könyvtár országsszerte híres nivós helyismereti tevékenységéről és rendkívül gazdag zenei gyűjteményéről. E munkába mi is bepillantást nyerhettünk, végigjárva a rendkívül tágas és világos olvasói tereket, melyek természetesen zsúfolásig voltak olvasókkal. (Csak ízelítésképpen néhány adat: a könyvtár alapterülete 8800 m², ebből hasznos terület 7750 m²; a gyűjtemény nagysága – a fiókkönyvtárakkal és a letétekkel együtt: könyvek 748 228 db; egyéb dokumentumok (hangzó, mikrofilm, dia, videó stb.): 86 165 db. A főkönyvtárnak 1992-ben több mint 1 millió látogatója volt, naponta közel 4000-en fordultak meg ebben az épületben.)

A vándorgyűlésről

A rendezvényesorozat itt is ún. előkonferenciával kezdődött. Már ennek a programja is előlegezte az egész vándorgyűlés fő témáját, amely valójában egy kérdésben öltött testet: Hogyan győzhetik le a könyvtárak a finn gazdasági válságból fakadóan rájuk nehezedő, korábban ily mértékben soha nem tapasztalható pénzhiányt? A válasz egyértelmű volt, de több lehetséges, követhető alternatívát vázolt fel. Eszerint a „túlélés stratégiájában” kulcsfontosságú szerepe van a jobb együttműködésnek. Egyrészt értendő ez a könyvtárakra – különösen a kis települések könyvtáraitra gondolva –, másrészt a könyvtárak fenntartásáért jelentős mértékben felelős önkormányzatokkal vagy kapcsolatokra. Emellett nagyon nagy hangsúlyt kapott az, hogy a fellépő új igényeket ezekre épülő új szolgáltatások meghonosításával s a régiiek még takarékosabb kivitelezésével ki kell elégíteni, s így válni megingathatatlanul biztos ponttá a települések mindennapi életében. (Civil-szféra hatása!)

A „túlélés” harmadik, fontos összetevője a szakmaiság kérdése. Azaz a könyvtárosság váljon mindinkább elismert és közmegebecsülésnek örvendő szakmává, amelyhez a még színvonalasabb és átgondoltabb, az elvárt igényekhez még jobban közelítő könyvtárosképzés adja a kívánt alapot.

Valójában a többnapos találkozó minden rendezvénye e törekvéseket taglalta, erősítette, példázta, vetítette a gyakorlati síkra. Így megismerkedhettünk egy Kyme megyében több könyvtári feladatot is ellátó bibliobusz kísérleti működésével, a Lahti környékén kialakított könyvtári megállóhelyek használatának tapasztalataival. Találkozhattunk egy kórházi letéti könyvtár vezetőjével, s részt vehettünk a gyermekkönyvtárunkban újdonságként bevezetett szerepjátékok bemutatóján. Előadást hallgathattunk meg a zenei könyvtárakban megjelenő s megjelenésükkel igazi „ättörést” jelentő digitálistechikáról, s a könyvtárakban való megjelenésének várható következményeiről. A plenáris (s néhány szekció) ülés fő témája a könyvtárvezetés és az önkormányzatok kapcsolata volt. Ehhez kapcsolódóan szó volt néhány település (pl. Ilmajoki, Kuusamo, Liperi) példájáról, s a gyakorlati példákat a témához kapcsolódó elméleti alapvetések és elemzések is magyarázták, elmélyítették. Kimmo Tuominen tudományos kutató pl. rendkívül szemléletes és érdekes előadásában arról beszélt, mit is jelent ma a mindennapi ismeretszerzés, s annak milyen fő megnyilvánulásai észlelhetők.

Előadásában kitért a várható tendenciák felvázolására is, jelezve az elektronikus kultúra még erőteljesebb térhódítását. Ma a finn közkönyvtárakra erős nyomásként nehezedik az igény, hogy a rendkívül közkedvelt, tényleg tömegeket megmozgató felnőttoktatás eszközeit is a könyvtári gyűjtemények szerves részévé tegyék. E kérdéskör ellentmondásosságát, bonyolultságát mind a könyvtárak, könyvtárosok, mind a felnőttoktatásban résztvevők szemszögéből megvizsgálták, megvilágították. Alkalom nyílt arra is, hogy svéd és norvég könyvtáros kollégák adjanak betekintést a szomszédos skandináv országok könyvtári életébe, de ez idő alatt tartotta meg évi tisztújító ülését a finn könyvtáros egyesület is, és sor került a kiemelkedő munkát végző könyvtárosok megjutalmazására, különféle elismerések, díjak átadására is.

A szakmai program szűkkörű találkozóval ért véget az illetékes, felelős – oktatási – minisztérium (Opetusministeriö) képviselőjével, valamint más, a könyvtári életben fontos szerepet betöltő személyiségekkel. A téma a könyvtárak jövője volt.

A zsúfolt szakmai programot a szokásos látványos kiállítás gazdagította és tarkította: nevesebb és kevésbé ismert könyvkiadók, könyvterjesztők, könyvtár-ellátók és a könyvtárak számítógépesítésében érdekelt és részt vállaló cégek töltötték be a konferenciának helyt adó lahti színház auláját. A programban mindezek mellett – egyebek között – szereplő, választható szakmai kirándulás egyik úticélja egy 1992-ben átadott, a Lahti megyei könyvtárhoz tartozó fiókkönyvtár megtekintése volt egy külvárosi kerületben. (Kärpänen – „légy” a könyvtár neve, s a Diakonisszák épületében található.) Ezt követően Orimattila könyvtárába mentünk, melyet 1993-ban adtak át (Orimattila kulturális-, szabadidő- és sportközpont 22 km-re Lahtitól, kb. 15 ezer fő lakossal), valamint megnéztük az 1992. decemberében átadott Jitti község könyvtárát. A község varázsos helyen, három tó ölelésében fekszik. Mindhárom remek példája a méltán híres és lankadatlan finn könyvtárépítészetnek!

A nálunk baráti találkozónak nevezett program igazi felszabadító, lélekmelengető eseménye volt a rendezvénysorozatnak. (A „léleklelegítés” ránk is fért a nyári télben.) Először is kihasználva az adottságokat és követve a finn hagyományokat kb. 2 órás hajóutazást tettünk a Lahtit közrefogó „Vesijörvi” tavon. S ott volt majdnem minden, mire azt szokás mondani, „Finnország”: tó, kis szigetek (saari), nyaralók (kesämökki), szél, zene és (kivételesen?) napsütés is. A zene nem akármilyen „csemege” volt: az észet nemzeti könyvtár kórusa (!), amely már a megnyitókör elkápráztatta a hallgatóságot, adott „talpalávalót”, bár hely csak a nagyon élvezetes és hangulatos közös éneklésre jutott. Itt igazán szabad és tiszta volt elme és gondolat! A baráti találkozó egy volt nemesi udvarház hangulatosan átalakított termeiben s udvarán zajlott, több tréfás és zenés programmal tarkítva. Így pl. látványos, az iróniától sem mentes társastánc bemutatót tartott egy fiatalokból álló tánc csoport, voltak vásári komédiások és mutatványosok, volt a könnyűzenei újhullámot képviselő rockegyüttes. (Ezeket a szabadban zajló programokat legalább ugyanakkora energiával és hanggal kísérte a felbolygatott, vad szólistákból álló moszkitócsapat, amely így sajátos, ritmikus és harmonikusnak a legkevésbé sem nevezhető hullámzást koreografált a lelkes hallgatóság számára.)

Az est „fénypontja” igazi meglepetés volt a szellemet idéző éjfél órán: Lahti, lévén híres a téli sportokról, a sok elmegyakorlat után fizikai erőpróbara, tandemsí-váltóversenyre hívta ki az egybegyűlt könyvtárosokból verbuvált, s így nemzetközivé lett csapatot. Vesztere, ugyanis e hirtelen-véletlen felállított stáb rendkívül szívós küzdelemben ugyan, de győzedelmeskedett a majdnem szentivánéji holdfényben. (Ez kész csoda, hisz e sorok írója ez alkalommal

életében másodszor vette lábára a sítalpat egy norvég „óriás” társaságában.) A késői óra ellenére versenyzők és szurkolók egyaránt remekül szórakoztak.

E vándorgyűlés s a kapcsán megszervezett egyéb programok számunkra ismét bebizonyították, hogy a finnek felelősnek érzik magukat a könyvtáraikért. Pedig korántsem csak felhőtlenül működő, gondtalan intézményekről és ezekben dolgozó elégedett könyvtárosokról volt szó e találkozón!

Ám minden rendezvény sugallta a kilábalás lehetőségét, s minden felszólaló vagy hozzászóló a problémákat sem titkolva, ám a megoldást keresve, optimistán nyilatkozott. Érezhető volt, mindannyian tisztában vannak azzal, hogy néhány, megszorításokkal teli kemény év még előttük áll. De vannak tervek, kiépültek és működnek a szükséges, az újat sem nélkülöző technikák s van (meg)értő türelem is.

Mondok Ildikó

Hirdessen a

KÖNYV, KÖNYVTÁR, KÖNYVTÁROS ban

**Egész oldalas hirdetés 25 000,
fél oldalas hirdetés 12 500,
negyed oldalas
hirdetés 6250 Forint + 25% ÁFA**

**Kiemelt helyen
– a borító 2. és 3. oldalán –
elhelyezett
egész oldalas hirdetésekért
csak 30 000 Forint + 25% ÁFA
díjat kell fizetni
Esztétikus tervezés
és kivitelezés!**

A KÖNYV, KÖNYVTÁR, KÖNYVTÁROS ban

---

hirdessen